

Predmet C-312/19**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika****Datum podnošenja:**

16. travnja 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litva)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

10. travnja 2019.

Tužitelj:

XT

Tuženik:

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Državna porezna inspekcija pri Ministarstvu financija Republike Litve)

Predmet spora u glavnom postupku

Porezni spor u pogledu odluke Vilniaus apskrities valstybinės mokesčių inspekcija (Državna porezna inspekcija u Vilnius; u daljnjem tekstu: DPI) od 3. studenoga 2015. kojom se potvrđuje izvješće porezne inspekcije kojim je, među ostalim, tužitelju naloženo plaćanje obračunatog poreza na dodanu vrijednost (u daljnjem tekstu: PDV) u iznosu od 39 586,71 EUR i zatezne kamate na PDV u iznosu od 11 695 EUR te mu je određena novčana kazna u iznosu od 3 959 EUR.

Predmet i pravna osnova zahtjeva

Zahtjev na temelju trećeg stavka članka 267. UFEU-a o tumačenju odredaba Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (Direktiva o PDV-u) u dijelu u kojem se odnose na „samostalnost” aktivnosti sudionika u zajedničkoj aktivnosti i raspodjelu porezne obveze između sudionika u zajedničkoj aktivnosti.

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 9. stavak 1. i članak 193. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost tumačiti na način da se u okolnostima poput onih u predmetnom slučaju za fizičku osobu poput tužitelja ne može smatrati da je „samostalno” obavljala predmetnu (gospodarsku) aktivnost i da sama mora platiti porez na dodanu vrijednost na sporne isporuke, odnosno, u smislu članka 9. stavka 1. i članka 193. Direktive 2006/112/EZ, valja li smatrati da je porezni obveznik koji je odgovoran za predmetne obveze zajednička aktivnost/ortaštvo (sudionici u zajedničkoj aktivnosti zajedno; u ovom predmetu, tužitelj i njegov poslovni partner zajedno), koje se prema nacionalnom pravu ne smatra poreznim obveznikom te nema pravnu osobnost, te da porezni obveznik nije samo fizička osoba poput tužitelja?
2. Ako je odgovor na prvo pitanje potvrđan, valja li članak 193. Direktive 2006/112/EZ tumačiti na način da u okolnostima poput onih u ovom slučaju, PDV treba platiti pojedinačno svaki od sudionika (u ovom predmetu, tužitelj i njegov poslovni partner) u zajedničkoj aktivnosti/ortaštvo - koje prema nacionalnom pravu nije porezni obveznik niti uživa pravnu osobnost - na dio svake isplate koju su sudionici primili kao protučinidbu (ili koju imaju pravo primiti ili im se duguje) za oporezive isporuke nekretnina? Treba li članak 287. Direktive 2006/112/EZ tumačiti na način da se u okolnostima poput onih u ovom slučaju, godišnji promet naveden u toj odredbi utvrđuje uzimanjem u obzir ukupnog prihoda zajedničke aktivnosti (koji su sudionici u zajedničkoj aktivnosti primili zajedno)?

Navedeni propisi prava Unije

Članak 9. stavak 1. i članci 193. i 287. Direktive o PDV-u

Navedeno nacionalno zakonodavstvo

Sljedeće odredbe Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymas (Zakon Republike Litve o porezu na dodanu vrijednost; u daljnem tekstu: Zakon o PDV-u) primjenjuju se na činjenice u glavnom postupku:

- članak 2. stavak 2. „Oporeziva osoba’ znači oporeziva osoba Republike Litve ili strane države”;
- članak 2. stavak 15.: „Oporeziva osoba Republike Litve’ znači pravna ili fizička osoba Republike Litve koja obavlja gospodarske aktivnosti bilo koje vrste, kao i zajednički investicijski pothvat sa sjedištem u Republici Litvi koji nema status pravne osobe te djeluje kao investicijski fond”;

- članak 71. stavak 1.: „Obvezu prijave na PDV i obračunavanja PDV-a i njegova plaćanja u proračun imat će porezni obveznici koji isporučuju robu i usluge na državnom području zemlje [...] Osoba obvezna prijaviti se na PDV mora podnijeti zahtjev za prijavu na PDV.”
- članak 71. stavak 2.: „Bez obzira na stavak 1. [članka 71. Zakona o PDV-u], oporeziva osoba Republike Litve nije obvezna podnijeti zahtjev za prijavu na PDV i obračunati PDV te ga platiti u proračun, na način određen [...], kad ukupni godišnji iznos protučinidbe isplaćen unutar posljednjih 12 mjeseci za robu isporučenu i/ili usluge pružene na državnom području zemlje tijekom obavljanja gospodarskih aktivnosti nije prešao 155 000 LTL. PDV će se početi računati od mjeseca kad je taj prag prekoračen. PDV se neće obračunati za isporučenu robu i usluge za koje protučinidba nije prekoračila određeni iznos od 155 000 LTL.
- Članak 71. stavak 4. „Propust podnošenja zahtjeva za prijavu na PDV [...] neće osloboditi poreznog obveznika od obveze obračunavanja PDV-a na robu i/ili usluge koje isporučuje [...] i od njegova plaćanja u proračun [.....]”
- članak 79. stavak 1.: „Porezni obveznik [...] evidentirat će izvršenu isporuku robe ili usluga putem računa s obračunom PDV-a [.....]”;
- članak 79. stavak 5. „Na način i u slučajevima koje je utvrdila Vlada Republike Litve ili institucija koju je ona ovlastila, roba ili usluge koju zajednički isporučuje više obveznika PDV-a mogu biti evidentirani na jednom računu.”

Sljedeće odredbe Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (Građanski zakonik Republike Litve) primjenjuju se na činjenice u glavnom postupku:

- članak 6.969 stavak 1.: „Ugovorom o zajedničkoj aktivnosti (ortaštvu) dvije ili više osoba (ortaka), ulažući svoju imovinu, rad i znanje, obvezuju se djelovati zajednički u svrhu postizanja određenog cilja ili obavljanja određenih aktivnosti kojima se ne krši zakon”;
- članak 6.971 stavak 1.: „Imovina koju su ortaci unijeli, koja je prethodno bila u njihovu vlasništvu, kao i imovina stvorena tijekom zajedničkih aktivnosti te prihod i plodovi od nje, bit će u zajedničkom vlasništvu svih ortaka, osim ako je drugačije određeno zakonom ili ugovorom o zajedničkoj aktivnosti”;
- članak 6.972 stavci 1. i 2.: „Prilikom upravljanja zajedničkim poslovima, svaki će ortak biti ovlašten djelovati u ime svih ortaka, osim ako ugovor o zajedničkoj aktivnosti odredi da će zajedničkim poslovima upravljati jedan od ortaka ili svi ortaci zajedno. U slučaju odnosa s trećima, pravo ortaka na sklapanje transakcije u ime svih ortaka priznat će se u punomoći ostalih ortaka ili ugovorom o zajedničkoj aktivnosti”;

- članak 6.974 stavak 1.: „Raspodjela zajedničkih izdataka i gubitaka povezanih sa zajedničkom aktivnošću utvrdit će se ugovorom o zajedničkoj aktivnosti. Ako ne postoji takav ugovor, svaki će ortak biti odgovoran za zajedničke izdatke i gubitke proporcionalno iznosu svojeg udjela”;
- članak 6.975 stavak 3.: „Ako je ugovor o zajedničkoj aktivnosti povezan s komercijalnom djelatnošću ortaka, svi ortaci solidarno odgovaraju za zajedničke obveze, neovisno o osnovi na kojoj su te obveze nastale.”

Sažet prikaz činjenica i glavnog postupka

- 1 U ovom je predmetu utvrđeno da su 19. veljače 2010. tužitelj i druga fizička osoba (u daljnjem tekstu: poslovni partner) sklopili ugovor o zajedničkoj aktivnosti u svrhu suradnje na izgradnji stambene zgrade u Vilniusu ili njegovoj okolici.
- 2 Dana 25. travnja 2010. tužitelj je zajedno sa svojim poslovnim partnerom odlučio kupiti parcelu poljoprivrednog zemljišta veličine 0.5 ha u Gradu Vilniusu. Tužitelj i vlasnici te zemljišne parcele su 27. travnja 2010. potpisali ugovor o kupoprodaji te zemljišne parcele. Poslovni partner platio je 70 %, a tužitelj 30 % iznosa transakcije. Kao vlasnika zemljišne parcele odlučili su upisati tužitelja.
- 3 Dana 5. svibnja 2010. tužitelj i poslovni partner odlučili su izgraditi stambeni kompleks od pet zgrada, obvezati tužitelja da ishodi svu dokumentaciju potrebnu za građenje i privatnom društvu s ograničenom odgovornošću Konsela (u daljnjem tekstu: Konsela UAB), čiji je direktor bio tužitelj, povjeri građenje.
- 4 Dana 2. studenoga 2010. tužitelj je dobio građevinsku dozvolu koju je na njegovo ime izdalo tijelo vlasti Grada Vilnusa kojom mu se dozvoljava građenje pet zgrada na zemljišnoj parceli veličine 0.5 ha. Dana 22. travnja 2010. sklopljen je ugovor o građevinskim radovima kojeg su potpisali tužitelj kao kupac i tužitelj kao zastupnik društva Konsela UAB. Izvođač je 15. veljače 2011. izdao račun s obračunom PDV-a za građenje zgrada br. 1., 2., 3. i 4. te 11. veljače 2013. za građenje zgrade br. 5.
- 5 Odlukom od 2. prosinca 2010. tužitelj i poslovni partner odlučili su prodati zgradu br. 1. s dijelom zemljišne parcele i primljeni iznos iskoristiti za građenje, zajedno s izvođačem. Ta nekretnina prodana je na temelju kupoprodajnog ugovora od 14. prosinca 2010. koji su sklopili tužitelj i kupci (fizičke osobe) u kojem je određena prodaja zgrade i dijela zemljišne parcele te su utvrđena detaljna pravila o uporabi zemljišne parcele.
- 6 Dana 10. siječnja 2011. tužitelj i poslovni partner sklopili su ugovor o raskidu ugovora o zajedničkoj aktivnosti od 19. veljače 2010. i podjeli imovine i obveza. U prvospomenutom ugovoru bilo je određeno da će se raskinuti ugovor o zajedničkoj aktivnosti i pravo na stvorenu imovinu (zgrade br. 4. i 5.) dodijeliti poslovnom partneru, dok se tužitelj obvezao do 2017. poslovnom partneru nadoknaditi razliku između njegovih doprinosa i primljenog udjela u zajedničkoj

imovini u iznosu od 300 000 LTL (86 886 EUR). Prema tom ugovoru, tužitelju su dodijeljene zgrade br. 1. do 3.

- 7 Zgrade br. 2. i 3. su zajedno s dijelovima zemljišne parcele koje su im dodijeljene naknadno prodane na temelju ugovora o kupoprodaji koje je tužitelj sklopio s fizičkim osobama 30. svibnja 2011. i 13. studenoga 2012.
- 8 Dana 1. veljače 2013. tužitelj i poslovni partner sastavili su ispravu o prijenosu (otuđenju) imovine u kojoj je određeno da s obzirom na ugovor od 10. siječnja 2011., tužitelj poslovnom partneru prenosi zgrade br. 4. i 5. zajedno s pripadajućim dijelovima zemljišne parcele.
- 9 Odlukom od 6. veljače 2013. u skladu s ugovorom o zajedničkoj aktivnosti od 19. veljače 2010., tužitelj i poslovni partner odlučili su da će tužitelj prodati zgradu br. 5. i pripadajući dio zemljišne parcele te koji su upisani u njegovo ime te neposredno nakon toga primljeni iznos prenijeti poslovnom partneru. Kupoprodajnim ugovorom od 13. veljače 2013. ta je nekretnina prodana pravnoj osobi sa sjedištem u Litvi.
- 10 Tužitelj i poslovni partner nisu smatrali da su te kupoprodajne transakcije nekretnina izvršene 14. prosinca 2010., 30. svibnja 2011., 13. studenoga 2012. i 13. veljače 2013. (u daljnjem tekstu zajedno nazvane: sporne isporuke) (gospodarska) aktivnost koja podliježe PDV-u te zbog toga nisu obračunali i utvrdili PDV koji su trebali platiti kupci (odnosno nisu izdali račune s obračunom PDV-a), nisu prijavili i platili PDV te se nisu koristili odbitkom PDV-a.
- 11 Nakon provođenja porezne inspekcije nad tužiteljem u pogledu poreza na osobni dohodak (u daljnjem tekstu: POD) i PDV za 2010. i 2013., lokalno porezno tijelo klasificiralo je sporne isporuke kao jedinstvenu aktivnost koja podliježe PDV-u te je tužitelja smatralo poreznim obveznikom odgovornom za izvršenje PDV obveza povezanih sa (svim) tim isporukama. Sukladno tomu, odlukom od 3. studenoga 2015. kojom se potvrđuje izvješće porezne inspekcije, DPI u Vilniusu potvrdio je dodatni PDV obračunat u izvješću porezne inspekcije i povezane iznose (zatezne kamate i novčanu kaznu).
- 12 Nakon što je ispitao prigovor protiv odluke lokalnog poreznog tijela, tuženik je, odlukom od 3. ožujka 2016., potvrdio odluku DPI-ja u Vilniusu. Tužiteljevi prigovori odbijeni su i odlukom Mokestinių ginčų komisija (Komisija za porezne sporove) od 18. srpnja 2016. i odlukom Vilniaus apygardos administracinis teismas (Okružni upravni sud, Vilnius) koja se pobija u žalbenom postupku.
- 13 Valjalo bi posebno istaknuti da je prilikom obračuna dugovanog PDV-a lokalno porezno tijelo na vlastitu inicijativu priznalo tužiteljevo pravo na odbitak PDV-a prema spomenutim računima s obračunom PDV-a koje je izdalo društvo Konsela UAB te je sporne dugovane iznose PDV-a obračunalo nakon što je odbilo PDV za stjecanje (izgradnju) spomenutih zgrada.

Obrazloženje suda koji je uputio zahtjev:

- 14 U okolnostima predmetnog slučaja najprije se postavlja pitanje treba li smatrati da je porezni obveznik koji odgovara za te obveze samo tužitelj ili su to oba sudionika u zajedničkoj aktivnosti, odnosno, zajedničkoj aktivnosti/ortaštvu (tužitelj i poslovni partner zajedno). U predmetnom slučaju, lokalno porezno tijelo i tuženik nisu razmotrili te ispitali samu činjenicu zajedničke aktivnosti.

„Samostalnost” aktivnosti sudionika u zajedničkoj aktivnosti

- 15 Zakon o PDV-u, koji se primjenjuje na predmetne pravne odnose, donesen je u okviru nacionalnog prava među ostalim zbog provođenja Direktive o PDV-u, čiji članak 193. određuje da PDV plaća svaki porezni obveznik koji izvršava oporezivu isporuku robe ili usluga.
- 16 Sud Europske unije naveo je da članak 9. stavak 1. Direktive o PDV-u daje pojmu „porezni obveznik” široku definiciju koja se fokusira na samostalnost prilikom obavljanja gospodarske aktivnosti u smislu da svaku osobu, fizičku ili pravnu, javnu ili privatnu, uključujući i tijelo bez pravne osobnosti, koja objektivno ispunjava uvjete iz te odredbe treba smatrati obveznikom PDV-a (presuda od 12. listopada 2016., Nigl i dr., C-340/15, t. 27.).
- 17 Članak 9. stavak 1. Direktive o PDV-u pokazuje da je jedna od nužnih karakteristika poreznog obveznika samostalnost njegove gospodarske aktivnosti koja se utvrđuje provjeravanjem obavlja li predmetna osoba svoje aktivnosti u svoje ime i za svoj račun, pod vlastitom odgovornošću te snosi li gospodarski rizik koji je povezan s njihovim provođenjem (vidjeti primjerice presude od 27. siječnja 2000., Heerma, C-23/98, t. 18.; od 18. listopada 2007., van der Steen, C-355/06, t. 23.; i od 29. rujna 2015., Gmina Wrocław, C-276/14, t. 34.). Samostalnost aktivnosti mora se utvrditi uzimanjem u obzir kriterija nabrojanih u točkama 34. i 35. presude od 29. rujna 2015., Gmina Wrocław, C-276/14).
- 18 To što porezna tijela nisu osporila činjenice koje se odnose na spomenuti ugovor o zajedničkoj aktivnosti i što spis predmeta ne sadržava podatke kojima bi se osporile te činjenice dovodi u pitanje pretpostavku da je tužitelj obavljao „samostalnu” gospodarsku aktivnost u smislu Direktive o PDV-u. Naime:

(1) kao što proizlazi, primjerice, iz spomenutog ugovora o zajedničkoj aktivnosti, stvorena zajednička imovina i obveze preuzete tijekom obavljanja aktivnosti raspodijeljeni su između sudionika u skladu s utvrđenom metodom, što znači da, kako činjenica zajedničke aktivnosti nije osporena, vjerojatno ne postoje razlozi za utvrđenje da je tužitelj obavljao sporne isporuke snoseći samo vlastiti gospodarski rizik;

(2) kako porezno tijelo nije dovelo u pitanje niti u bitnome potvrdilo da je tužitelj odlučivao zajedno s poslovnim partnerom o pitanjima poput kupoprodaje, stvaranja (izgradnje) i prodaje predmetnih nekretnina, te kako spis predmeta ne sadržava nikakve informacije o suprotnom, valja utvrditi da se ne može smatrati ni

da je tužitelj samostalno donosio odluke u pogledu isporuka pruženih tijekom obavljanja sporne aktivnosti;

(3) budući da je porezno tijelo klasificiralo prihod u svrhu POD-a, odnosno, u biti, kao protučinidbu za prodane nekretnine, koju su primili i tužitelj i njegov poslovni partner, za odnosni prihod od spornih isporuka može se reći da ne pripada tužitelju;

(4) u okolnostima poput onih u predmetnom slučaju, sama činjenica da je tužitelj bio upisan u upisnik nekretnina kao vlasnik spornih nekretnina te da je sklapao ugovore o kupoprodaji sama za sebe ne dokazuje da je tužitelj donosio samostalne odluke o spornim isporukama;

(5) također valja utvrditi da se, kako navedene činjenice u vezi sa sudjelovanjem poslovnog partnera nisu osporene, ne može automatski smatrati da je tužitelj samostalno odlučivao o prijenosu prava raspolaganja imovinom, odnosno, o isporuci robe (članak 14. stavak 1. Direktive o PDV-u) kupcima.

- 19 U tim okolnostima može se razumno smatrati, pod pretpostavkom u ovom stadiju razmatranja predmeta da se sporne isporuke trebaju smatrati gospodarskom aktivnošću koja podliježe PDV-u, da tužitelj i poslovni partner, ali ne i tužitelj sam, mogu objektivno ispuniti kriterije navedene u članku 9. stavku 1. Direktive o PDV-u s obzirom na to da su djelovali zajedno prema ugovoru o zajedničkoj aktivnosti. Valja stoga zauzeti stajalište da se u smislu članka 193. Direktive o PDV-u tužitelja samog možda ne treba smatrati obveznikom plaćanja PDV-a na sporne isporuke.
- 20 S druge strane, kao što proizlazi iz spisa predmeta, samo je tužitelj sudjelovao u odnosima s trećima, uključujući sporne isporuke: zemljišna parcela je kupljena, građevinska dozvola izdana te ugovor o građenju sklopljen u njegovo ime; on je sklopio kupoprodajne ugovore za spomenute zgrade i pripadajuće zemljišne parcele u svoje ime te se u tim ugovorima nije upućivalo na ugovor o zajedničkoj aktivnosti, tako da se može opravdano zaključiti da kupci koji su sudjelovali u spornim isporukama nisu znali za poslovnog partnera. Drugim riječima, radnje vezane uz građenje i prodaju zgrada zapravo je izvršio samo tužitelj, dok je poslovni partner u biti samo sufinancirao kupnju zemljišne parcele.
- 21 Valja napomenuti da je Sud Europske unije naveo da je za jedinstvenu primjenu Direktive o PDV-u osobito važno da pojam „porezni obveznik” definiran u Glavi III. te direktive dobije autonomno i jedinstveno tumačenje (presuda od 17. rujna 2014., Skandia Sverige, C-7/13, t. 23.).
- 22 Stoga Sudu Europske unije valja uputiti prvo pitanje na odlučivanje u prethodnom postupku.

Raspodjela porezne obveze između sudionika u zajedničkoj aktivnosti

- 23 Ako Sud Europske unije utvrdi da u smislu članka 9. stavka 1. i članka 193. Direktive o PDV-u oba sudionika u zajedničkoj aktivnosti, a ne samo tužitelja, ipak valja smatrati poreznim obveznikom odgovornim za predmetne obveze, postavlja se pitanje kako raspodijeliti porezne obveze.
- 24 Naime, kao što je već navedeno, u skladu s općim pravilom nacionalnog prava, samo se fizičke i pravne osobe, te navedeni zajednički investicijski pothvati, smatraju poreznim obveznicima Republike Litve. Nacionalne odredbe koje se odnose na predmetne pravne odnose ne određuju da fizičke osobe koje djeluju na temelju ugovora o zajedničkoj aktivnosti valja smatrati jedinstvenim poreznim obveznikom u smislu odredbi Zakona o PDV-u; nadalje, one ne određuju da je samo jedna od tih fizičkih osoba odgovorna za sve obveze povezane sa zajedničkom (oporezivom) gospodarskom aktivnošću ako se roba isporučuje bez izdanog računa s obračunom PDV-a kao u predmetnom slučaju.
- 25 Međutim, čak i ako u predmetnom slučaju zajednička aktivnost/ortaštvo koje nema pravnu osobnost prema nacionalnom pravu ne ispunjava kriterije za oporezivu osobu iz članka 9. stavka 1. Direktive o PDV-u, navedena nacionalna pravila ne bi smjela negirati obvezu sudionika te zajedničke aktivnosti da plate odgovarajući PDV.
- 26 Valja utvrditi da kad nema relevantne (posebne) zakonske odredbe, u slučaju gospodarske aktivnosti koja podliježe PDV-u, a koju obavljaju fizičke osobe kao zajedničku aktivnost, PDV na isporuku robe koja ulazi u okvir te aktivnosti te se izvršava bez izdanog računa s obračunom PDV-a mora obračunati i platiti svaki sudionik u toj aktivnosti u odgovarajućem omjeru.
- 27 Kad je riječ o tim omjerima, valja napomenuti da se PDV obračunava na oporezivi iznos koji, u skladu s općim pravilom, čini ukupni iznos protučinidbe koju od kupca prima ili će primiti isporučitelj robe ili usluga. Budući da je oporezivi iznos određen iznosom stvarno primljene protučinidbe te da porezna uprava ne može na ime PDV-a primiti veći iznos od onoga koji je primio porezni obveznik (presuda od 6. prosinca 2018., Tratave, C-672/17, t. 29.), valja utvrditi da su u predmetnom slučaju svi sudionici zajedničke aktivnosti odgovorni za obveze u vezi s PDV-om do svojeg udjela u primljenoj protučinidbi, koji se računaju na temelju oporezivog iznosa.
- 28 Stoga i prvi dio drugog pitanja valja uputiti Sudu Europske unije na odlučivanje u prethodnom postupku.

Primjena članka 287. Direktive o PDV-u

- 29 Pitanje primjene članka 71. stavka 2. Zakona o PDV-u također je relevantno u predmetnom slučaju, odnosno primjenjuje li se u okolnostima poput onih u ovom slučaju, ograničenje za godišnji (dvanaestomjesečni) promet određeno u toj odredbi čije prekoračenje dovodi, prema nacionalnom pravu, do obveze prijave obveznika PDV-a i obveze obračuna i plaćanja PDV-a (1) zajedno na sudionike u zajedničkoj aktivnosti (obračunat na temelju ukupnog prihoda zajedničke

aktivnosti) ili (2) pojedinačno na temelju ukupnog prihoda zajedničke aktivnosti) ili (2) pojedinačno na svakog sudionika u zajedničkoj aktivnosti (obračunat na temelju prihoda koji je primio svaki sudionik u zajedničkoj aktivnosti pojedinačno).

- 30 Članak 287. stavak 11. Direktive o PDV-u određuje da države članice koje su pristupile nakon 1. siječnja 1978., mogu izuzeti od poreza porezne obveznike čiji godišnji promet ne prelazi, u slučaju Litve, 29 000 EUR. Valja napomenuti da je Provedbena odluka Vijeća 2011/335/EU od 30. svibnja 2011. privremeno povisila taj iznos na 45 000 EUR.
- 31 Valja u tom pogledu istaknuti da se, kao što proizlazi iz uvodne izjave 5. Direktive o PDV-u, sustavom PDV-a postiže najviši stupanj jednostavnosti i neutralnosti kada se porez ubire na što je moguće općenitiji način. Čini se da to podrazumijeva da se kada je, u okolnostima poput onih u predmetnom slučaju, porezni obveznik u smislu članka 9. stavka 1. Direktive o PDV-u zajednička aktivnost/ortaštvo (sudionici u zajedničkoj aktivnosti zajedno), posebne obveze svakog od sudionika moraju određivati uzimajući u obzir prag godišnjeg prihoda, utvrđenog u članku 287. Direktive o PDV-u, u odnosu na doseg čitave zajedničke aktivnosti (do prometa navedenog u članku 288. Direktive o PDV-u) neovisno o tome kako se prihod od te aktivnosti raspodjeljuje među sudionicima.
- 32 S druge strane, prema odredbama nacionalnog prava, zajedničke aktivnosti/ortaštva, koji ne uživaju pravnu osobnost, ne smatraju se poreznim obveznikom. Nadalje, kao što proizlazi iz upravne prakse, kad oporezivu isporuku izvršavaju bračni drugovi isporučujući imovinu koja je u njihovu zajedničkom vlasništvu, oni se smatraju odvojenim poreznim obveznicima te se njihov promet u smislu nacionalnih odredbi usklađenih s člankom 287. Direktive o PDV-u ili kojima se taj članak prenosi ocjenjuje zasebno: bračni drug izuzima se od obveze plaćanja PDV-a kad udio isporuke koji mu se može pripisati ne prekoračuje navedeni prag prometa čak i ako je zajednička isporuka koju su izvršili bračni drugovi prekoračila to ograničenje.
- 33 U skladu s time, drugi dio drugog pitanja također valja uputiti Sudu Europske unije.